

זמני כניסת ויציאת השבת לפי אופק ירושלים ומעלה אדומים:

כניסת השבת 16:28

צאת השבת 17:40

ר"ת 18:14

שיר ליום השבת

עשיר מארה"ב הפליג לפולין, אמר: אם אני כאן, אכנס למנחם חפץ חיים. חקר: "היכן הוא מתגורר?" ענו לו: "בציירה ראדין". בקושי מסומנת היא במפה. חשב: מה ראה גדול הדור לקבוע מגוריו בציירה זו? לבטח גר הוא בדירה רחבת ידיים בעיירת נופש זו. הטלטל עד לשם, וחשכו עיניו. עיירה זנוחה שבתייה מטים לנפול, הרב התגורר בבקתת עץ נמוכה, שולחן עץ ושני ספסלים לצדיו, אף לא ריצוף... נדהם: "רבי, איפה הרהיטים שלכם?!" שאלו ה'חפץ חיים': "ואיפה הרהיטים שלך?" "אני לא מקומי", השיב. "גם אני לא מקומי", ענהו ה'חפץ חיים'. עוסק הוא בריהוט חלקו בעולם הבא... ובענין זה -

פעם חזר ה'חפץ חיים' ממסע לטובת הישיבה, ואמר לתלמידיו: "לפני שנים עליתי לגביר ברודצקי. מי שלא היה, אין לו מושג! מתגורר הוא בבית רחב ידיים, מחדר המבוא נכנסים לחדר המתנה גדול, ואז מוזמנים לטרקלין. את, איזה שטיח, וריהוט, דירה נאה מרחיבה דעתו של אדם!" התפעל הגאון.

הבחורים לא האמינו למשמע אוזניהם, ידעו באיזו פשטות חי רבם, עד כמה אין העושר תופס אצלו מקום. מה ראה להתפעל מעושרו של ברודצקי!

וה'חפץ חיים' המשיך: "עם פרוץ המהפכה סדרי עולם השתנו. בביקורי הנוכחי בקיבו עליתי לבקר, מתגורר הוא באותו בית. המשרת פתח, והבחנתי בשינוי. חדר המבוא היה גדוש ברהיטים. הוא הכניס אותי לחדר ההמתנה, ועצרתי מופתע. השטיח עבר לכאן מן הטרקלין, יחד עם השולחן הענק, ובפינה, מיטות שינה. בעל הבית ראה את תמיהתי, והפטיר: 'זמנים חדשים הגיעו, הקומיסר הפקיע את הבית, התנחל בו וגרש אותי לכאן, עם משפחתי. כל מה שנותר לי מדירתי זה חדר המבוא וחדר ההמתנה'."

"והבנתי", סיים ה'חפץ חיים', "שאם הפרוזדור ריק, סימן ש'הטרקלין' נאה וגדוש, שהעולם הזה דומה לפרוזדור בפני העולם הבא. אבל אם הפרוזדור מלא וגדוש, אות הוא שגרשוך מן הטרקלין..."

"כבד את אביך... למען יאריכון ימך" מורה לנו הפרשה, נתמה: וכי לתוספת של עשר או עשרים שנה, יקרא שכר מצווה? לפיכך מפרשים חז"ל: "למען יאריכון ימך" - 'בעולם שכולו טוב'.

זו ההטבה האמתית.

כי יפה שעה אחת של קורת רוח בעולם הבא, מכל חיי העולם הזה.

וזו אריכות הימים האמתית, לנצח נצחים!

מאורה של הפרשה

"לא תחמוד בית רעך... אשת רעך... ועבדו, ושורו... וכל אשר לרעך..." (כ"ד)

נתמה: מדוע פרט הכתוב את ביתו ואשתו ושורו, אם לבסוף כלל הכל ואמר: "וכל אשר לרעך"?

אלא שרבותינו התקשו, איך אפשר לצוות על הלב שלא יחמוד. הן תכונה אנושית היא! מה יעשה אדם, ועיניו יוצאות מחוריהן? נתן הכתוב עצה:

אדם מגדל חמישה ילדים בשני חדרים, הבית צפוף עד מחנק. נושא הוא את עינו ורואה שחברו, אב לשניים, המתגורר בדירת ארבעה חדרים, מרחיב על הגג. אפשר להישאר אדיש?

מה עושים? שאל את עצמך: ההייתי מוכן להיות במקומו, עם שני ילדים, ולוותר על שלוש?

לא, על אחד מהם איני מוותר!

ההייתי מוכן להיות במקומו - עם צרותיו, בעיותיו ומועקותיו. בבריאות, במשפחה, בחובות, הלא כל אדם וסאת צרותיו! חשוב על כך ושמח בחלקך.

זהו שנאמר: "לא תחמוד בית רעך, אשת רעך..."

אתה רוצה להישאר במצבך, ורק להוסיף פרט זה או אחר. אבל זה לא הולך כך, אלא: "וכל אשר לרעך", עסקת חבילה. אם כך, אני מעדיף את שלי...

מסופר שה'חפץ חיים' סבל דחקות רבה בימי אברכותו.

פעם הפטירה אשתו בטרוניה: "ראה את פלוני, בור ועם הארץ, וחי ברווחה. ואנו, בכזה מחסור!"

ענה לה: "איני מבין אותך! הקב"ה זיכה אותך בבעל בן-תורה, בילדים מוצלחים. בבית של תורה. ואותו לא זיכה בכל אלו - שעוד יענישו בעניות?! יהי לו אשר לו, ההיית רוצה להתחלף אתו, בבערותו ובעושרו כאחד? ודאי שלא!"

ועם זאת נשאר הקושיא: למה לא יהא לי אשר לי, וגם את הטוב שיש לזולת? ענה על כך ה'חפץ חיים' במשל:

החורף התקרר, ואדם ביקש להכין מלאי עצי הסקה מבעוד מועד. פנה לחנות הכלים וביקש משור. אורו פני המוכר: "הגעת במועד! בדיוק עכשיו יש לנו משור בחצי המחיר, ממש מציאה!" מיהר והניח לפניו משור משוכלל לחיתוך אבני שיש. "סליחה", אמר הקונה. "ביקשתי משור לכריתת עצים!"

"הנח! הוא לא במבצע, אולי בשבוע הבא! כעת תקנה משור זה. על דיברתי, זו קניה כדאית!"

"כדאית מאד עבור מתקיני שיש. לי אין מה לעשות בו. הבא לי בבקשה משור לכריתת עצים!"

כך, אמר ה'חפץ חיים', על כל אדם להבין שבמרום לא מחלקים מתנות. ממרום משילים משימות, ומספקים עבורם את הכלים הנחוצים. לכורת העצים את משורו שלו, ולרצף השיש את משורו שלו. אם ברכו את חברך בעושר, הרי זה משום שמינוהו לגבאי צדקה ומחזיק תורה, ויתבע למסור דין וחשבון על כל אגורה. ואם ברכוך בחכמה, משימתך להרבות תורה וללמדה, וידרשו פרוט מלא על ניצול כשרונך. ומה תחמוד את כליו, ואין זו מלאכתך, ואיך נצרך להם! (וההדד)

נא לשמור על קדושת הגיליון. אין לעיין בזמן התפילה וקריאת התורה

הצלחה ברו"ז: יוזמת העלון - נעה שיר שליו. מש' יונה. מש' גיבילי. רפ"ש: שלמה בן רינה משה מרדכי בן עדנה סולטן ונ"ב. חיים דניאל בן שולה. דוד בן רעות. מיכל חיה בת רחל אפרת ביתיה בת צביה. תהילה בת שובגית. **זוג הבוגר:** שרה בת אילה. אורה שרה בת אסתר אורית יהודית, יעקב משה, יוסף, דוד ויצחק בני מרים דבורה פנינה **לעיני:** הגר"ע יוסף בן גורניה זצ"ל. ששון בן חילוה ז"ל. חילוה בת מרים ז"ל. חתן בת מרים ז"ל. מזל בת פאני ז"ל דניאל בן אסתר ז"ל. חילוה בת מרים ז"ל. ששון בן מסעודה ז"ל. מלכה בת רבקה ז"ל

בברכת שבת שלום!

עריכה: משפחת שמעיה
לעי"נ אבינו
הר"ר אילן סבח בן סניורה ז"ל

פטירת הצדיקים

כ"א שבט - ר' משה גלאנטי.
כ"ב שבט - ר' מנחם מנדל מקוצק. ר' יהודה לייב מלובלין
כ"ג שבט - ר' יעקב חיים ישראל אלפיה. ר' ישוע מבעלז
כ"ה שבט - ר' יחיאל מיכל מלונגא. ר' ישראל ליפקין מסלנט
כ"ו שבט - ר' דוד הלוי 'הט"ז. ר' אלכסנדר שור

לכל אדם ישנה נטיה מסוימת בעבודת ה' שאליה הוא נמשך. יש המשקיעים את עצמם בעיקר בתורה, אחרים משקיעים עצמם בחסד, יש כאלו הנמשכים לזיכוי הרבים ויש העוסקים במלא נשמתם בחינוך הדור. כל אחד כפי נטיות הטבעיות. יסוד זה מובא במדרש ילקוט שמעוני על הפסוק "ויאחז צדיק דרכו", שכל הצדיקים תפסו אומנותם. ומפרט שם: יעקב - אמת, יוסף - חסידות, משה - ענוה, אהרן - שלום. וכתב רבנו מלובלין, שאין צדיק דומה לחברו ואין בריוה דומה לחברתו. זה דרכו ללמוד בעיקר בזוהר ובם חשקה נפשו, וזה בעיקר בגמרא. זה בפרישות מבני אדם ובשמירת הדיבור וכל אחד יהי לו תפארת ממששיו שאוחז את דרכו מבלי להניחו, כי זה שורשו ותיקונו.

וכן כתב בתיקוני הלכות: מיום בריאת העולם לא היו עדין שני צדיקים שווים לגמרי... זה היה נוסע ודורש ברבים, וזה ישב בביתו, זה התפלל בצעקות, וזה התפלל בלחש, כי כל אחד עובד את ה' כפי שורש נשמתו, וזה עיקר שעשועיו יתברך שכל אחד ואחד עושה לו נחת רוח ותענוג ושעשוע מיוחד מה שאין בחברו, וזהו בחינת ישראל אשר בך אתפאר".

ואיך ידע האדם מהי הייחודיות שלו?

יבדוק במה הוא טוב ובאילו כישורים התברך, ושם רצוי שישקיע את עמלו, כי בתכונה הטובה שנתברך משמים, בה הוא צריך לכבד את ה', כמו שכתוב במדרש "ברך את ה' מהונך" - ממה שחננך, שאם היה קולך נאה עבור לפני התיבה.

וכן יתבונן עוד לאיזה תחום הוא נמשך, כמו שכתב הנצי"ב: "ואם לשאול איזהו דרך שיבור לו בדרך לימודו או במה להיות זהיר... מה שלבו נמשך אחריו ברור שמזלו חזי". ובדרך כלל בתחום שאנו טובים בו, אליו אנו נמשכים, כי בו קל לנו יותר להצליח.

הוא הדין בעבודת ה'. בתחום אליו אנו נמשכים - בו עלינו להשקיע, כי מכיון שה' נטע בנו משיכה לתחום זה דווקא ולא לתחום אחר, כוונתו בזה להורות לנו שבעיקר על ידי תחום זה בעבודת ה' נתקן את נפשו. רמז לדבר "כי בתורת ה' - חפצו", כלומר, תורת ה' תלויה בדבר שלבו חפץ.

על אף

האמור לעיל, יש להתבונן בכמה נקודות:

- תחום הלימוד אינו אמור לתחילת לימודו של האדם. כי בתחילת לימודו צריך האדם למלא עצמו בש"ס ופוסקים, ולרכוש ידיעות נרחבות בהלכה. רק לאחר מכן יכול לבחון אם יש תחום לימוד מסוים שהוא נמשך אליו במיוחד.
- מובן שישנם רבים שאין להם נטיה להתמקד בנושא אחד, אלא הם לומדים על פי הסדר ש"ס, שו"ע וספרי מוסר וחסידות. לכן, מי שאין לו חשק מיוחד להתמקד בנושא אליו, לא יבהל שמא הוא לא מכיר את מקומו המדויק ואינו יודע מהם סגולותיו. ומי יודע, אולי העבודה הרצויה לפני ה' ית' היא דווקא באופן הזה.
- לפני כל שינוי בדרך הלימוד, רצוי מאד להתייעץ עם תלמיד חכם, לקבל עצה והכוונה.
- גם אם הלכנו על תחום מסוים, ונכשלנו - אסור לנו ליפול ברוחנו. כי אי אפשר להגיע למקום

יש לנו אפשרות לבחור להשפיע באופן חיובי על מעשינו ותחושותינו, וגם על האירועים המתרחשים עמנו, ובנוסף - על כל מי ומה שנמצא בסביבתנו, הקרובה והרחוקה. מאחר שמוטלת עלינו אחריות כל כך רצינית, אנחנו צריכים לדעת 'לעצב' את עצמנו כראוי, ולאפשר זרימה חופשית של השפעה חיובית.

ד"ר הו לן עבד בבית החולים הפסיכיאטרי שבמדינת הוואי, והמציא את שיטת הריפוי ה'ופנפנו, בעזרתה ריפא את כל החולים, ורוקן את המחלקה הקשה.

ביסוד השיטה מונחים ארבעה משפטים - פשוטים אך חשובים - בעזרתם 'ניקה' את עצמו מגורמים שליליים המפריעים לזרימת החיים ומונעים ריפוי ותקשורת.

המשפטים הללו הם כמין שיחה של אדם עם אלוקים, בעזרתם מתנקה פנימיות האדם, ע"י מחשבות נכונות וטובות. לאחר שהפנימיות נקיה, יושפעו כל ענייני האדם לטובה, ויושפעו מכך גם הסובבים שלו.

ארבעת המשפטים שאומר האדם לאלוקים הם:

-אני אוהב אותך

-אני מצטער

-אנא סלח לי

-תודה

למעשה, השיטה היא: סליחה. חרטה. שינוי.

השיטה הזו קולעת לדרך התשובה המקובלת עלינו משנות דור:

עזיבת החטא - נטילת אחריות על מעשינו, בהחלטה אמיתית לעזוב את הרע.

חרטה - להתחרט על המעשים הרעים שנעשו.

וידי - להתוודות בפני בורא עולם על המעשים הלא טובים.

קבלה לעתיד - שינוי. אני מקבל על עצמי להמנע מעשיית המעשים הרעים.

רצוי שהכל יעשה מאהבה "אני אוהב אותך", שכן תשובה מאהבה היא גבוהה יותר מאשר תשובה מיראה, מתוך פחד.

ברמה הפרקטית, אתם רוצים לרפאות מישהו, אתם רוצים לשנות משהו אצל מישהו?

תחשבו על אותו אדם, ותאמרו לבורא:

"אני מצטער, סלח לי, אני אוהב אותך, תודה".

נשמע מוזר? אבל זה עובד בהרבה מקומות בעולם.

ביהדות זה היה קיים אלפי שנים, כשהליך פנימי בין האדם ובין בורא עולם.

התשובה היא לקחת אחריות על המעשים, עזיבת המעשים השליליים, בקשת סליחה ונכונות מלאה להשתנות לטובה. וכל זה מתוך אהבה.

תהליך התשובה קיים, וצריך להתקיים אצל כל אדם, מתוך בדיקה מתמדת של כל מעשה ומעשה, בכל יום. זהו תהליך אישי פנימי, שמתבטא כלפי חוץ.

על פי היהדות, האדם הוא מרכז העולם.

המשנה במסכת סנהדרין אומרת "לפיכך נברא אדם יחידי".

האדם נברא יחידי. יש לו אחריות על העולם, ועליו לזכור: "במקום שאין אנשים השתדל להיות איש". כל אדם צריך לנהוג כאילו הוא היחיד באזור, שיכול וצריך לפעול את הפעולות הנצרכות.

עוד נאמר במשנה שם: "לפיכך כל אחד ואחד חייב לומר, בשבילי נברא העולם".

אדם צריך להסיק את המסקנה החיובית מהדברים. עליו לומר לעצמו: בשבילי נברא העולם, משום החשיבות הגדולה של התפקיד שלי בעולם. אם כן, למעשים שלי יש השפעה גדולה מאד! אני צריך לקחת אחריות!

עליו לשאול את עצמו: איך ובמה אני יכולה להשפיע לטובה על העולם?

לאנשים מסוימים יש נטיה לפרש את דברי המשנה באופן שנח להם, כלומר: "בשבילי נברא העולם", אם כן כולם חייבים לי, כמובן, לא זה הפרוש הנכון, ולא זה המבט הנכון. השלב הבא הוא שלב הניקוי.

רבי דובער האדמו"ר השני מחב"ד, תוך כדי קבלת אנשים עצר את התור, נעל את הדלת, ולא הסכים לקבל אנשים במשך שעות רבות. מאוחר יותר, העז אחד החסידים המבוגרים לשאול את הרבי לפרש הדבר.

הסביר רבי דובער: "כאשר אדם מבקש את עזרתי בריפוי חולשותיו הרוחניות, תחילה עלי למצוא אותה החולשה - ויהא זה בצורה הסמויה ביותר - בתוך עצמי. לא הייתי יכול לעזור לאדם להתמודד עם הקושי שלו, לולא חוויתי כבר מעט מטעמו של אותו קושי, ואילולא עברתי בעצמי אותו תהליך של זיכור עצמי. באותו יום בא אלי אדם, שסיפר לי על בעיה קשה ברוחניות שלו. הזדעזעתי לשמוע עד כמה עמוק הוא שקע ר"ל. ניסיתי שוב ושוב למצוא בתוך עצמי פגם שקצת מתקרב לליקוי הנורא, אך לא הצלחתי.

מאחר שההשגחה העליונה שלחה אלי את האיש הזה, ידעתי שבמקום כלשהו באופן כלשהו, ישנו בתוכי משהו שיש לו שייכות לענין. המחשבה הזו זעזעה אותי עד עמקי נשמת, והביאה אותי לחרטה ולשיבה לאלוקים מתוך מעמקי הלב".